

Ш. Какво?

Ник. Седмима бързогонци заедно съ Владислава отидоха поридъ Драгомира за да го застигнатъ прѣди да прѣстигне на бойното поле... отъ неговитѣ думи, що каза въ събраието - азъ разбрахъ, че той е готовъ да нападне неприятеля и до осуети мира. И за това запловѣдахъ! гдѣто го стигнатъ да го разоржкатъ и го докаратъ подъ стража.

Ш. Удобривамъ.!

Ник. При това изпратихъ трима души на полесраженнето да съобщятъ на ~~командувача~~ ^{Дрънча звънчето}, че не бива да се прави нищо, което би дало поводъ за боеве.

Ш. Още една разпорѣдба: тозъ часъ да се пратятъ отъ наша страна хора и съобщятъ на Мурада, че утрѣ азъ лично, заедно съ пратеницитѣ ще бждемъ при него. Това е нужно за се оправдае станалото...

/Никодинъ излиза/.

VI.

Ш. / Съкрушенъ се приближава до сестра си / Сѣдѣ всичко това азъ трѣпна да чуя последната ти дума.

Мара. /Става политайки/ Азъ немога- немога!

Ш. Ти ще оставишъ България да загине!

Мара. ъ Тука ще се задума / излиза/

Ш. / Вгледаль се подирѣ й свива раменъ/ И сега!... Господи! Защо ми прати тия изпитания? / Дрънча звънчето/

Влиза Тихомиръ.

Ш. Кажи на бояритѣ да си разотидатъ, Да дойде Игнатъ. Искамъ да го видя.

/ Тихомиръ - излиза/.

Дълго мълчание. Шипманъ оборилъ глава бавно пристѣпва изъ залата.

Ш. / Възпрѣлъ се кима глава/ Той каза, но кой можеше да допустне! Трѣбва да е полудѣлъ!.. Не, тя ще се подчини!.. "Азъ ще я застава А него! Него - азъ ще унищожа. / Съ просвѣтнала мисль/ Когато и той бжде унищоженъ - тя ще приеме!.

VII.

Влиза Игнатъ.

Игнатъ. Викалъ си ме, Цръ!

Ш. Тѣй Игнате. Рабра ли какво стана?